

IRENA MONDEKOVÁ

BLATENSKÉ

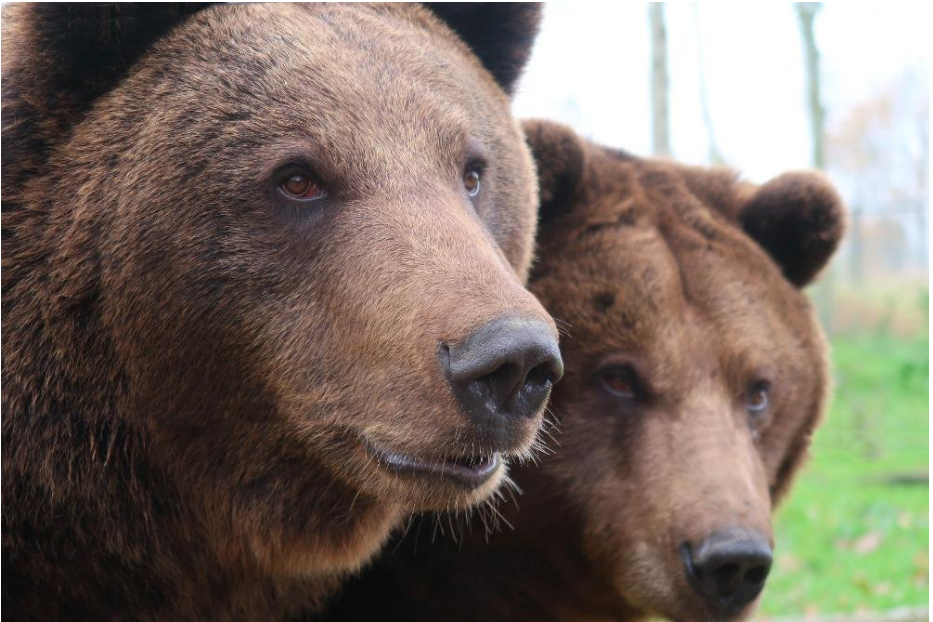
RŮŽE

IRENA MONDEKOVÁ

BLATENSKÉ
RŮŽE

Pomocník

Než Bohdana stihlo slunce pošimrat po tváři, zazvonil telefon. Zašátral po paměti na sedačce stále ještě pojízdného vraku, a ještě rozespalým hlasem se představil.

„Dobře, čtyřiaadvacátýho srpna, hned si píšu, na mě je spolehnutí, dycinky, mladá paní,“ jako by právě seděl u psacího stolu luxusní kanceláři.

Bloumal pohledem po palubní desce, ale nenalezl nic, co by připomínalo kalendář nebo aspoň blok.

„Čtyřiaadvacátýho srpna pracák,“ opakoval si nahlas.

„V osm ráno, průkazku dostanu až tam, hlavně nesmím zapomenout.“

Pohlédl do zpětného zrcátka. *Senilní dědek nejsem, i když tak možná vypadám. Čtyřicetletýho osmý v osm! Na čísla jsem měl vždycky pamatováka!*

Prohrábl dlaní prošedivělou vlnitou kštici a plnovous stáhnul gumičkou. Dostal chuť na horkou polévku. *Tedy většinou nestojí za moc, pomyslel si, na stadion pro těch pár zaměstnanců vozej nemocniční blafy, ale jednomu vyhládne, když celý hodiny tlačí sekačku po hřišti sem a tam. Tohle by si ty fotbalový primadony měly zažít v rámci tréninku a ne jen lemtat iontový nápoje a maséra mít při tom za zády. Žnout a žnout v jednom kuse nekonečnou zelenou plochu, až před očima zalitýma pichlavým potem vidíš jenom věnec půllitrů studeného piva prsatý Elvíry, co se v mejch představách zničehonic stává bohyní veškerého dobra.*

Elvíra v puntíkaté zástěře, večer co večer proplachuje sklenice v místní hospodě. *Ani nevím, jestli je to cinkot skla nebo smích, co jí zvoní hlasem.*

I dnes si pogrataloval k nápadu odstavit vůz, dokud ještě jel, na samý okraj parkoviště. Vlastně je to jen plácek v kopřivách u benzínky. Záchod bez zámku v boční zdi budovy a kohoutek se studenou vodou s matným zrcadlem. Do města pěšmo sotva deset minut, na stadion patnáct. Čupr flek!

Vystrčil z auta dlouhé nohy, aby srovnal, obratel po obratli, záda. Levá kyčel pobolívala z neměnné polohy při spaní na zadních sedačkách.

Vypadá to na dobrej den, ani mráček, jak to mám nejraděj, kouknul Bohdan z hajzlíku okýnkem k obloze. Nejspíš bude třeba zavlažovat trávník, spršku si dám přímo na hřišti. Pak si strčím místo snídaně do huby některou z buchet pro medvědy a do kapsy jabko. O to víc se budu těšit na tu polívku. A ještě víc na Elvíru, která se vlastně jmenuje Eva. Mohla by bejt mojí vnučkou. Sákra, na starý kolena se budu červenat! Ale proč spíš než kolem druhých se točí kolem mojí židle? A úsměvu je taky víc, i všímavých pohledů a řeč.

Zastavil se v trafice.

„Těbůh, Vítku, paklík kuřiva, papírky a Blesk. A sázenku, jako každej pátek. Jednou to musí vyjít, i když tedy zatím nic moc. Tuhle bylo v Blesku, že advokát kdesi vyhrál hlavní cenu. Auto. Advokát, umíš si to představit? Ten to zrovna potřeboval. Proč takovíhle lidi vůbec soutězej nebo sázej, když mají všechno. Chápeš to, Vítku? Já bejt právník s vilkou a fárem, užívám si a nechám sázky a výhry chudejm. Ale to ne, ti, co mají všeho hodně, chtěj ještě víc a na nás, co celý roky sázíme, ani nepomyslej. A stejně pořád nic.“

„Štěstí prý jednou sedne i na vola“, usmíval se zeširoka rozkročený bodrý trafikant a podával Bohdanovi tiket k vyplnění.

„Deme na to. Třicet jedna, tolik je klukovi. Dvacet pět, to má letos holka. Devítka. To už je let, co uběhlo od smrti má ženy. A navrch šest a tři. Vnoučata od holky. Kluk je svobodnej a dobře dělá, je divoch po mně. Hádej, Vítku, jaký byly první slova, když se naučil asi ve čtyrech mluvit. To by tě nenapadlo. Kujva, tejdo, to řek našemu sousedovi ještě ve starým bytě nad Mototechnou. A když mu byly tři, už utíkal mámě. Párkrát ho městský policajti tahali z Vltavy. No,

průserář, celej po mně. Tak na, Vítku,“ vylovil z kapsy peníze a zpátky strčil tabák, papírky a tiket. Moc mu nezbylo.

„Až vyhraju, koupím si garsonku a novej auťák, na staďák pudu jenom fándit v nedělním vohozu a potom pozvu celou hospodu na panáka. Ani ty, Vítku, nepřijdeš zkrátka.“

Vítek se jen usmíval. Kdybych měl dát na všechny řeči, co jsem jich za ty roky od sázejících slyšel, co by mi koupili, až vyhrají hlavní, kam bych přišel, nosit ty sliby v hlavě, pomyslel si. Ale ne že bych jim nepřál, určitě víc než nějakým nabobům advokátským.“

Chtěl vracet drobásky, ale Bohdan velkoryse máchnul rukou. Pátek, pravidelný den brigádnických výplat, byl přece právě dnes.

Ubalil si ještě u Vítka na pultě cigáro a pokračoval dál přes Budějovickou bránu na zámek. Vydechnul úlevou. I když se zapovídal v trafice, přišel včas.

Medvěďář Honza zrovna vyrazil k dodávce s vymalovanou zvířecí hlavou na kapotě, obtěžkaný bednami staršího pečiva.

„Otvírej kufr, Bohdane, ještě skoč do skladu pro mrkev a jedem, medvědi už maj určitě hlad! Nepopíjels dýl než do půlnoci?“

„Jasně že ne, dyť sem ti to slíbil. Jestli je mrkev z Lídlu, musí se oprat pod vodou, jinak ji nesežerou! Z Kauflandu, je to v poho. Sedej.“

Za moment už frčeli dodávkou s vytlučenými pery přes kočičí hlavy po prvním nádvoří k medvěďáriu. Tři medvědi za mřížemi již natahovali zvědavě krky do tmavé chodby. Honza je musel odehnat bidlem za další přepážku a Bohdan vysypal obsah bedýnek do koryt.

Kus tvarohové buchty s prošlou dobou prodeje si strčil do pusy sám. K pití medvědům tryskala průzračná voda do kašny venku ve výběhu.

Vycouval zpět a Honza pustil nejprve Marii Terezii, potom i Arna a Mášu. Skrz mříž jim jako laskominu podal každému do tlamy velké jablko. Znal je sice dobře, ale odstup dodržoval. Jednou týdně jeho pomocník hrablem čistil medvědům kotce. Tehdy bylo třeba zvláštní ostražitosti, chránili si teritorium.

Nasedali do auta. Sjížděli kolem výhruzně vztyčených hlavní děl. Přes nádvoří se posouvaly stíny velkých bělostných mraků. Jindy tady nebylo k hnutí, to když děla ve skupinách turistů nebyvala vidět.

„Dáš mi taky jablko?“

„Copak jsi medvěd? Med bys nechtěl? Na, prosím tě. A moh bys se sebou něco udělat, s fousy jako Metuzalém budeš brzy vypadat jak ti medvědi. Ptal ses už na tu ubytovnu? Bydlet v auťáku přece není žádný terno! Ať si tě teď vezme k sobě podařený syn, když zavinil, že jsi zůstal bez střechy nad hlavou!“

„To víš, že ptal, prej mám znovu přijít na podzim. Už takhle je to na levačku, bez bejváku a bez práce pár měsíců před důchodem, musím to v autě ještě nějak přes léto doklepat. Na staďáku mi nabízeli lehátko na přespání v masérně, ale nechci nikde překážet, každéj má v dnešní době svejch starostí dost. Každopádně díky, že mám tu brigádu u médů a žes mi sehnal na vodpoledne ten stadion, lepší než nic. Až vyhraju, všechno ti vrátím, neboj!“

Zastavili u stadionu a Honza ještě z okýnka křiknul na Bohdana.

„Je pátek, ne aby ses večer zchlatal, to mi tam jinak ráno nelez,“ a Bohdan udělal gesto do vzduchu, něco jako čestné slovo, že je na něj přece spolehnutí a zmizel ve vchodu areálu.

Pan Mališ už ho vyhlížel. „Těbůh, Bohdane, najez se, Elvíra už s kastroly čeká jen na tebe, a hned potom pověs na šňůru vyprané dresy.“

Byl tady taková holka pro všechno, ale práce mu nikdy nevadila. Sednul za stůl a Eva, čili Elvíra, položila podnos těsně před něj s takovým šarmem, že si mohl oči vykoukat, jak se přiblížila, zavoněla a naklonila se. *Safraporte, a že má co, jako ta herečka, co po porodu drobet přibrála, ale tak akorát, jak jen se..., ale to je fuk, a prej abych večer, až bude zavírat, počkal, že spolu ještě někam zajdem a že má na celý víkend malou její ex a tak může vyrazit na vínko, protože v práci zásadně nepije,* což Bohdan dobře věděl, jelikož se ji párkrát snažil pozvat na frťana.

Bohdan nevěděl, kam s očima, a odpoledne prožil jako ve snu. Připadal mu nedosažitelný, ale přece jen o trochu víc pravděpodobný než výhra ve sportce. Večer se blížil mílovými kroky, i jeho pracovní doba toho dne skončila a místo na svou oblýskanou židli v hospůdce se Bohdan hnal do města. Zazvonil u medvědáře.

„Dobrej večír, nezlob se, Honzo, že ruším, ale snad ještě nespíte. Hele, nemoh bych se u vás zase osprchovat, taky oblíct čistý šaty, co mi tvoje pokaždé rovnou vypere?“ a už se hrnul do dveří.

„Vole, jdeš na rande nebo co?“

„Ale dyť jsi v autě sám říkal, abych se dal do pucu.“

„No jo, ale že to hned dneska vezmeš tak zgruntu, no, pojď.“ Medvědářova paní napustila vanu i s pěnou a Bohdan cákal jako malý.

Důkladně se vydrbal, dokonce se odvážil zeptat, jestli by ho nemohla ostríhat, aby se drobátko zcivilizoval. To bylo řečí, že je to skoro jako by koupali medvěda, smáli se. Honza každému otevřel vychlazené pivo a bylo ještě veseleji. Nakonec Bohdanovi podstatně zkrátil rockově zapletená vousiska a z bytu odcházel dočista jiný chlapík..

Zastavil se u „své“ benzínky a vybral na stojánku s kytkami ten největší pugét a za chvíli byl u stadionu.

Padala tma a čerstvě vykoupaný Bohdan byl ještě rád za čistou džízku, ačkoli kalendář měl letní období. Dala se do něj nečekaně zimnice. Obešel hospodu a zakoukal se do oken. Všichni na svých místech, Vegas, Mrmloš, Želva, celá parta, jen Bohdanova židle čekala. A Elvíra. Při každém otevření dveří se k nim podívala a on uviděl její zružovělou tvář novým pohledem, jako by ji dnes spatřil poprvé, a ty rozjasněné oči jako by něco chtěly říct právě jemu.

Bylo by snadný do těch dveří vstoupit, předat Elvíře po zavíračce kytku, uchopit vše, co se jako zázrakem zničehonic nabízí. Škubnul sebou, jako by se právě probudil. *Vole starej, ztratil jsi rozum nebo co se to s tebou děje, bloude? Mazej odtud a dej tý holce pokoj, máš svejch starostí dost a přidat k nim ještě další s mladou ženskou a holčičkou? Ztratil jsi dočista soudnost?*

Nevstoupil. Ještě jednou zahlédl dovnitř a obrátil se zpátky do města. Když šel kolem svého vraku, kopnul vši silou do pneumatiky a kytici hodil do kopřiv. Cítil se, jako by do nich padnul on sám nebo by právě na stadionu dostal skotské stříky. Pokračoval cestou do centra a v nejbližším baru se ztřískal, jak zákon káže.

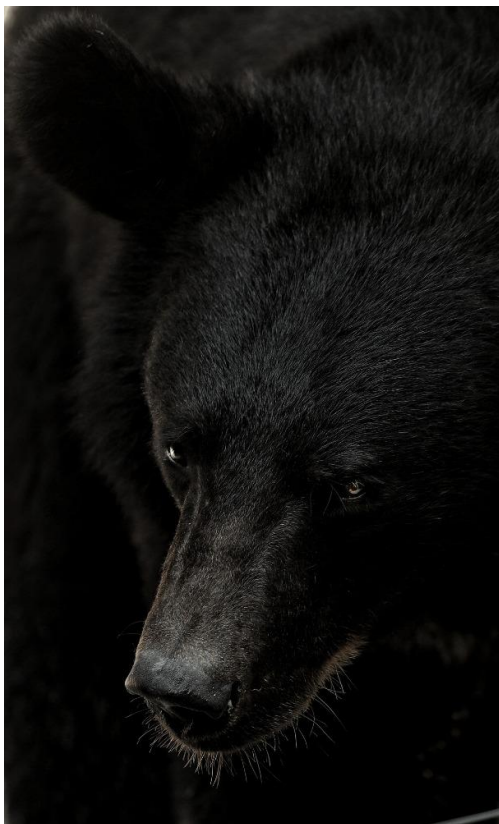
Telefon se ozýval opakovaně. Bohdan do něj cosi zamumlal. Vyslechnul hlas rozčileného medvědáře a nevybíravé nadávky na svou adresu.

„Vždyť letím, jsem na cestě,“ soukal se co nejrychleji z automobilu. Krátká zastávka na WC a běžel, co mu síly stačily. U Vítka koupil paklík žvýkaček a nastrkal si je naráz, aby zahnal odér chlastu.

„Kde to vážně, vole, ty námluvy tě nějak sebraly, ale medvědi nepočkají, těm je tvoje rande fuk. Od půlnoci čistej?“

„Jasná zpráva, všechno ok,“ zazubil se nuceně Bohdan. Nesmí přijít o práci, to už by snad zdechl hlady, a tak neprozradil, jak to dnešní noci ve skutečnosti bylo.

Snažil se kráčet pevným krokem, popadl nejtěžší bednu a hnal s ní do chodby. Je přece v poho.

Stalo se to, když medvěďář teprve supěl za ním do schodů a přehnaně aktivní Bohdan se ocitnul před mříží sám. Stál ke kotci bokem. Arnova tlapa vystřelila rychlostí blesku a chytla ho za džízku. Honza uslyšel výhruzné mručení a zvuky padající bedny. Hnal se i přes kila navíc co nejrychleji za Bohdanem. Přítmi chodby mezitím zaplnil opilecký pach člověka s příměsí potu a puch rozčílených šelem.

„Arno, Arno, Máši, klid, klid, Bohdane, slyšíš? Záchranka? Přijed’te na první nádvoří, medvěd napadl pomocníka.“

Odvlekl bezvládné tělo ke schodům. Medvědi ucítili krev a mlátili do mříží jako pominutí.

***

Zdálo se mu, že vyhrál balík. Všichni známí v hospodě Bohdanovi gratulovali, potřásali rukou tak mocně, že by ji i s ramenem urvali. Copak se dočista zbláznili? Chěl by jim říct, že je všechny pozve, ať ruku už pustí, a proč přes den ksakru leží. Asi na tom masérským lehátku na stad’áku. A taky syn a dcera.

„Kurva, táto, co nám to děláš?“ O dceru pečoval spoustu let sám, když Jana umřela.

No jo, pro prachy přišli všichni. Taky bodejd’ by ne, to je jednou za život, taková výhra. Na židli u jeho postele sedí i Eva s tou svojí holčičkou na klíně a brečí, jako onehdá on, Bohdan, když ji zvenku šmíroval tím okýnkem a byl naměkko. Neřvi, byl sem blbej, chtěl říct Elvíře a pohladit